

“Το βλέμμα ενός παιδιού”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

• **Επισκόπου Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης Προδρόμου**

Ήταν πρωί, η γη ακόμα κρατούσε την υγρασία της νύχτας, και ο ουρανός απλωνόταν καθαρός πάνω από τα ταπεινά σπίτια του χωριού. Είχαμε μόλις φτάσει – ένα σακουλάκι στα χέρια, γεμάτο με λίγα γλυκά, κι όμως, σαν να κουβαλούσα θησαυρό.

Πλησίασα τα παιδιά. Άλλα ξυπόλυτα, άλλα κρατημένα από το χέρι της μάνας τους, με μάτια γεμάτα προσμονή και καρδιές που δεν ήξεραν τι θα πει “δικαίωμα” ή “παράπονο”. Ένα από αυτά, μικρό κοριτσάκι, κρατούσε σφιχτά τον αδερφό της στην πλάτη. Το βλέμμα της – πόσο δύσκολο να το περιγράψω... Ήταν βλέμμα που είχε γνωρίσει τη στέρηση, αλλά δεν είχε σβήσει το φως της ελπίδας.

Άπλωσα το χέρι και της έδωσα ένα καραμελάκι. Μικρό, τόσο μικρό μπροστά στις

ανάγκες τους, κι όμως... Το πρόσωπό της φωτίστηκε σαν να της χάριζα ολόκληρο τον κόσμο. Και ίσως, εκείνη τη στιγμή, για εκείνη, αυτό ήμουν: κάποιος που θυμήθηκε ότι υπάρχει.

Πίσω μου στεκόταν ο γιατρός μας, με ήρεμο βλέμμα, έτοιμος να προσφέρει με τη σειρά του θεραπεία, αξιοπρέπεια, ελπίδα. Γύρω μας, μανάδες με κουρασμένα σώματα αλλά μάτια γεμάτα πίστη.

Δεν έχω απαντήσεις σε όλα. Κάθε φορά που επιστρέφω σε αυτά τα μέρη, η ψυχή μου ταπεινώνεται. Μα ένα ξέρω: όταν κρατάς το χέρι ενός παιδιού και του προσφέρεις, έστω λίγο, τότε ο Χριστός γεννιέται ξανά μέσα στην έρημο.

Γιατί η πιο μεγάλη ευλογία δεν είναι να δίνεις πολλά, αλλά να τα δίνεις με αγάπη.